

for dem. Samtidig er de nødt til at blive hos manden, for ikke at blive smidt ud.«

Dette betyder, at bekymringen for disse kvinders situation ikke kun findes hos oppositionen, men at regeringspartierne egne medlemmer også deler den. SF deler naturligvis de to medlemmers bekymring over, at der er alt for mange kvinder, der i dag stadigvæk er prisgivet og underlagt deres mænds forgodtbefindende, og at det er helt urimelige forhold, Danmark byder disse kvinder. Derfor mener SF, at det er et godt beslutningsforslag, og regeringens afvisning af forslaget undrer os.

Det Radikale Venstres medlem af udvalget finder det dybt beklageligt, at regeringspartierne ikke finder anledning til at sikre, at voldsramte udenlandske kvinder får mulighed for at blive i Danmark efter at have forladt en voldelig ægte-mand. Dette set i lyset af, at 2 ud af 3 kvinder uden permanent opholdstilladelse i dag tvinges til at udrejse. Hertil kommer, at regeringen har strammet kravene til opnåelse af permanent opholdstilladelse, således at der som hovedregel går 7 år, inden en udlænding får sit opholdsgrundlag gjort permanent.

Som det fremgår af svaret på spørgsmål nr. 3, er Danmark ubetinget det land, som har de strenge krav vedrørende permanent opholdstilladelse (Sverige og Finland: 2 år; Holland: 3 år; Tyskland: 5 år). Således er Danmark også det land, som byder udenlandske voldsramte kvinder de dårligste muligheder for at blive i landet efter et opløst parforhold.

Regeringen har gennemført en række love med henblik på at komme kriminalitet til livs. Desværre agter regeringen ikke at gøre noget for at sikre, at udenlandske kvinder, som udsættes for vold, vover at gå til politiet og anmelde deres mand. Hvis kvinden får dømt sin mand, og han kommer i fængsel, er sandsynligheden for, at hun selv mister sit opholdsgrundlag nemlig meget høj. En udenlandsk kvinde vil således kunne føle sig tvunget til ikke at anmelde vold og heller ikke andre typer kriminelle handlinger (f.eks. rockerkriminalitet, alfonservirksomhed m.v.) af frygt for selv at måtte forlade landet. Som det fremgår af svaret på spørgsmål nr. 6, har både in-

tegrationsministeren og justitsministeren valgt ikke at forholde sig til denne problemstilling. Under beslutningsforslagets 1. behandling meddelte integrationsministeren, at han ikke kunne garantere, at kvinder, som fik deres mænd dømt for vold, fik lov at blive i landet. Det virker stærkt krænkende på retsbevidstheden, at et vidne kan straffes for at have bidraget til opklaringen af et kriminelt forhold.

Krisecentrene fortæller, at de fleste udenlandske kvinder vælger at udstå volden af frygt for en skæbne, der er – om muligt – værre. Den stramme fortolkning af udlændingeloven rummer således – efter Det Radikale Venstres opfattelse – en indirekte accept af mænds tortur af udenlandske kvinder. Mænd med onde hensigter kan udnytte den nuværende situation til at behandle deres udenlandske koner efter forgodtbefindende i op til 7 år. De ved nemlig, at faren for, at kvinderne anmelder dem, er uhyre begrænset. Ikke mindst, hvis der er børn involveret. Børn, som kvinderne er bange for at miste eller ikke kan forsørge i deres hjemland.

Det er Det Radikale Venstres vurdering, at Danmark med den nuværende fortolkning af udlændingelovens § 19 ikke lever op til CEDAW-konventionen, idet udenlandske kvinder fastholdes i voldelige ægteskaber. Dette strider mod FN's konvention fra 1979 om afskaffelse af diskrimination mod kvinder (jf. også Kvindeudvalgets Delbetænkning I vedrørende udenlandske kvinders integration og retsstilling, betænkning nr. 1303, 1995).

Et tredje mindretal i udvalget (IA) vil redegøre for sin stilling til beslutningsforslaget ved 2. behandling.

Tjóðveldisflokkurinn og Siumut var på tidspunktet for betænkningens afgivelse ikke repræsenteret med medlemmer i udvalget og havde dermed ikke adgang til at komme med indstillinger eller politiske udtalelser i betænkningen.

En oversigt over Folketingets sammensætning er optrykt i betænkningen. Der gøres opmærksom på, at et flertal eller et mindretal i udvalget ikke altid vil afspejle et flertal/mindretal ved afstemning i Folketingssalen.